

Arrest

nr. 334 108 van 9 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juli 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2024 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 september 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 29 september 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 januari 2024 dient verzoekster, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Op 8 juli 2024 beslist de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoekster wordt ter kennis gebracht op 9 juli 2024. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.01.2024 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging met haar moeder S. S. (...) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine'. (eigen onderlijning)

Ter staving van dit alles werden de volgende documenten voorgelegd:

- Letter of certification dd 03.08.2023 vanwege Pokhara Metropolitan City te Nepal, stellende dat betrokkene geen eigenaar is van gronden of onroerende goederen
- Aanbevelingsbrief dd 19.12.2023 vanwege Pokhara Metropolitan City te Nepal, stellende dat betrokkene haar kosten (inclusief onderwijs) betaald worden door haar moeder en dat zij afkomstig is van een middenklasse familie zonder hoge inkomens, stelt dat betrokkene financieel ten laste is van haar moeder.
- Brief vanwege Direction Générale des Finances Publiques, Frankrijk, dd 06.12.2023, waaruit blijkt dat betrokkene geen inkomensbelasting had in 2022
- Screenshot van webpagina 'Mes droits sociaux', burgerloket op naar van betrokkene in Frankrijk, zonder datum, dat stelt 'Pas d'activité professionnelle connue': aangezien de datum op deze vaststelling ontbreekt, kan deze niet in overweging genomen worden teneinde het onvermogen van de betrokkene in Frankrijk voorafgaand aan de aanvraag te staven.
- Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur tussen referentiepersoon en Agilitas Group NV + Loonbrieven Agilitas Group op naam van de moeder van de referentiepersoon tussen 03.07.2023 en 03.03.2024
- Loonbrieven op naam van de referentiepersoon bij Tamrakar BV
- Brief OCMW Leuven dd 05.04.2024 betreffende geen steun referentiepersoon
- Brief OCMW Leuven dd 06.03.2024 betreffende geen steun betrokkene
- Bewijzen overmakingen geld:
 - o Overschrijvingen RIA vanwege referentiepersoon aan betrokkene (in Nepal): dd 13.09.2021 tbv 146,52 euro; dd 25.09.2021 tbv 145,67 euro; dd 24.10.2021 tbv 345 euro; dd 10.10.2022 tbv 300 euro;
 - o Overschrijvingen Small World vanwege referentiepersoon aan betrokkene (in Nepal): dd 17.11.2021 tbv 3.030 euro; dd 30.11.2021 tbv 200 euro; dd 09.06.2022 tbv 383,50 euro;
 - o Bewijzen van overschrijvingen vanwege de moeder op de Franse rekening van de betrokkene en waarvan verschillende transacties in België gebeurden: dd 11.10.2022 tbv 300 euro; dd 29.11.2022 tbv 400 euro; dd 13.12.2022 tbv 250 euro; dd 27.12.2022 tbv 300 euro; dd 10.01.2023 tbv 500 euro; dd 31.01.2023 tbv 120 euro; dd 14.02.2023 tbv 150 euro; dd 24.02.2023 tbv 50 euro; dd 10.03.2023 tbv 300 euro; dd 14.03.2023 tbv 500 euro; dd 30.03.2023 tbv 60 euro; dd 13.04.2023 tbv 800 euro; dd 09.05.2023 tbv 800 euro; dd 20.06.2023 tbv 300 euro; dd 27.06.2023 tbv 500 euro; dd 14.07.2023 tbv 400 euro; dd 08.08.2023 tbv 500 euro; dd 29.08.2023 tbv 60 euro; dd 07.09.2023 tbv 20 euro; dd 07.09.2023 tbv 140 euro; dd 11.09.2023 tbv 355 euro; dd 12.09.2023 tbv 10 euro; dd 18.09.2023 tbv 200 euro; dd 19.09.2023 tbv 50 euro; dd 20.09.2023 tbv 80 euro; dd 21.09.2023 tbv 75 euro; dd 03.10.2023 tbv 150 euro; dd 09.10.2023 tbv 150 euro; dd 13.10.2023 tbv 50 euro; dd 14.10.2023 tbv 80 euro; dd 14.10.2023 tbv 30 euro; dd 20.10.2023 tbv 80 euro; dd 31.10.2023 tbv 150 euro; dd 01.11.2023 tbv 780 euro; dd 01.11.2023 tbv 20 euro; dd 06.11.2023 tbv 210 euro; dd 06.11.2023 tbv 5 euro; dd 14.11.2023 tbv 107 euro; dd 17.11.2023 tbv 60 euro; dd 21.11.2023 tbv 40 euro; dd 08.12.2023 tbv 400 euro; dd 08.12.2023 tbv 100 euro; dd 22.12.2023 tbv 100 euro; dd 05.01.2024 tbv 367 euro; dd 10.01.2024 tbv 275 euro; dd 02.02.2024 tbv 100 euro; dd 05.02.2024 tbv 432 euro; dd 05.02.2024 tbv 50 euro; dd 05.02.2024 tbv 55 euro; dd 08.02.2024 tbv 170 euro; dd 08.02.2024 tbv 35 euro; dd 09.02.2024 tbv 168 euro;
- Screenshot van overschrijvingen tussen betrokkene en 'S. (...)' tussen 11/2022 en 01/2023: betreffen geen bewijzen van steun referentiepersoon aan betrokken en wordt niet verder overwogen voor het ten laste zijn aspect.

Wat betreft de bewijzen van onvermogen in Nepal, doen deze niet ter zake, immers uit het geheel van de voorgelegde documenten – verblijfskaart Frankrijk, attest belastingen op inkomsten 2022 Frankrijk en de overschrijvingen naar de Franse bankrekening van de betrokkene vanaf 11.10.2022 – blijkt dat de betrokkene voordat ze naar België kwam in Frankrijk verbleef en dat Frankrijk aldus als het land van herkomst dient te worden beschouwd.

Echter, op basis van de voorliggende documenten kan het ten laste zijn voorafgaand aan de aanvraag en van in het land van herkomst niet afdoende worden beoordeeld. Immers, de betrokkene legt enkel een bewijs

van onvermogen qua inkomsten in Frankrijk voor uit 2022. Aangezien de betrokkene toen onder de leeftijd van 21 jaar was, is dit bewijs eigenlijk niet relevant. Betrokkene laat echter na haar onvermogen te staven van na 23.03.2023, de dag waarop zij 21 jaar werd en waarop het ten laste zijn dient te worden aangetoond. Louter de verblijfskaart met de indicatie dat zij het verblijfsrecht verkreeg in hoedanigheid van student volstaat niet om het onvermogen aan te tonen. Betrokkene dient wel degelijk haar onvermogen qua onroerende goederen en inkomsten uit 2023, vanaf de leeftijd van 21 jaar en tot aan haar vertrek naar België aan te tonen, teneinde de bewijzen van financiële steun afdoende te interpreteren. Immers, geldtransfers kunnen pas mee in rekening gebracht worden indien het onvermogen afdoende is aangetoond (arrest RvV nr. 248 082 dd. 25/01/2021, p. 9). Pas dan kan ingeschat worden of de steun fundamenteel dan wel aanvullend was voor het overleven van de betrokkene. Bovendien kan uit de voorliggende stukken niet afdoende geïnterpreteerd worden wanneer de betrokkene zich precies in België heeft gevestigd. Haar officiële inschrijving op het adres van de moeder dateert van 08.01.2024, echter op basis van de geldtransacties op de Franse bankrekening van de betrokkene blijkt dat zij vermoedelijk al eerder in België verbleef. Op 31.03.2023 maandelijks tot 02.02.2024 werd er bijvoorbeeld een Basic Fit Belgium abonnement betaald met de Franse rekening en gebeurden regelmatige betalingen met de Franse rekening in België (NMBS, De Lijn, Leuven Minckler, Tartes Françoise Leuven, Deli Grasmart, ...). Teneinde het ten laste zijn conform artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 afdoende te kunnen inschatten, dat wil zeggen dat een afdoende zicht op het onvermogen van de betrokkene van in het land van herkomst voorafgaand aan haar komst naar België en bewijzen van financiële steun van in het land van herkomst voorafgaand aan haar komst naar België, dient natuurlijk te kunnen worden uitgemaakt tot wanneer zij in Frankrijk verbleven is. De bewijzen van financiële steun kunnen zonder deze bijkomende informatie – een volledig zicht op het onvermogen betrokkene in Frankrijk vanaf 23.03.2023 in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging én een zicht op tot wanneer de betrokkene daadwerkelijk in Frankrijk verbleven heeft – niet afdoende geïnterpreteerd worden in de zin van een inschatting van een afhankelijkheidsrelatie conform artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene sinds 08.01.2024 geregistreerd staat op hetzelfde adres als de referentiepersoon is geen afdoende bewijs van het ten laste zijn. Immers, louter het gegeven dat betrokkene sinds die datum tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op België en geenszins op het ten laste zijn van in het land van herkomst.

Geen van de andere voorgelegde documenten doen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Aangezien er op basis van wat voorligt niet gesteld kan worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en haar moeder vóór de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 8.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische beschouwing bij een aantal van de geschonden geachte bepalingen en beginselen, laat verzoekster het volgende gelden:

"5. De aanvraag door verzoekster werd door verwerende partij geweigerd op 08.07.2024, daar verwerende partij meent dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Eén en ander klopt evenwel niet...

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

Verzoekster is, zoals hierboven gesteld, de dochter van mevr. S. S. (...). De referentiepersoon heeft de Belgische nationaliteit (RR: (...)). (Stuk 10)

Descendenten ouder dan 21 jaar dienen aldus financieel en/of materieel ondersteund te worden door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien van in het land van herkomst of origine tot op heden.

Verzoekster heeft op afdoende wijze de voorwaarde van 'het ten laste zijn' bewezen.

Om te beginnen werden er maar liefst 66 bewijzen (!) van geldverzekeringen voorgelegd. (stukken 20-23) Deze geldverzekeringen worden an sich niet betwist door verwerende partij, er wordt bv. in de bestreden beslissing niet gesteld dat deze te beperkt of te ver in het verleden zouden zijn om te worden aanvaard als bewijzen van financiële steun. De enige geldverzekeringen waarmee verwerende partij geen rekening mee wenst te houden zijn de geldverzekeringen onder stuk 23, met name een screenshot van overschrijvingen vanwege de referentiepersoon aan verzoekster. Verwerende partij meent namelijk -onterecht- dat dit geen bewijzen van steun zijn referentiepersoon aan verzoekster zijn en niet verder worden overwogen voor het ten laste zijn aspect. Nochtans zijn dit geldverzekeringen vanwege de referentiepersoon, waarom verwerende partij deze meent te betwisten is niet duidelijk.

Zo brengt verzoekster volgende bewijzen van geldverzekeringen bij:

- Overschrijvingen via RIA (4) vanwege de referentiepersoon aan verzoekster: op 13.09.2021 t.b.v. 146,52 EUR, op 25.09.2021 t.b.v. 145,67 EUR, op 24.10.2021 t.b.v. 345,00 EUR en op 10.10.2022 t.b.v. 300,00 EUR. (Stuk 20)

- Overschrijvingen via Small World (3) vanwege de referentiepersoon aan verzoekster: op 17.11.2021 t.b.v. 3.030,00 EUR, op 30.11.2021 t.b.v. 200,00 EUR en op 09.06.2022 t.b.v. 383,50 EUR. (Stuk 21)

- Overschrijvingen via Societe Generale (53) vanwege de referentiepersoon aan verzoekster: (Stuk 22)

(...)

- Screenshot van overschrijvingen (6) vanwege de referentiepersoon aan verzoekster: Op 30.01.2023 t.b.v. 120,00 EUR, op 09.01.2023 t.b.v. 500,00 EUR, op 23.12.2022 t.b.v. 300,00 EUR, Op 12.12.2022 t.b.v. 250,00 EUR, Op 08.12.2022 t.b.v. 200,00 EUR, Op 28.11.2022 t.b.v. 400,00 EUR. (Stuk 23)

Verwerende partij meent dat zij deze financiële steun niet in rekening kan brengen indien het onvermogen niet afdoende is aangetoond en zij bespreekt verder op generlei wijze deze talloze geldtransfers.

Verwerende partij houdt dus geen rekening met het feit dat deze geldverzekeringen dateren van voor de aankomst van verzoekster in België en houdt geen rekening met de aanzienlijke bedragen die worden gestort (tot wel 800,00 EUR!)

Het is zeer duidelijk dat verzoekster zich ten tijde van de geldverzekeringen zich nog in het land van herkomst bevond. Dit blijkt o.a. uit het administratief dossier en het feit dat verzoekster haar officiële inschrijving op het adres van haar moeder, de referentiepersoon, dateert van 08.01.2024.

Verzoekster legde nochtans de bewijzen voor van haar gebrek aan inkomsten, zowel in Nepal als in Frankrijk (alwaar zij een voorlopig verblijfsrecht al studente had), zodat zij wel degelijk bewezen heeft dat zij aangewezen was op deze gelden om in haar basisbehoeften te voorzien (zie infra). (Stukken 8,9,16,17 en 18) Bovendien betreffen de overschrijvingen steeds aanzienlijke bedragen van tussen de 400 en 800 euro en dit op maandelijkse basis! Dit is dus niet zomaar een 'ondersteuning', doch duidelijk een maandelijkse financiële afhankelijkheid om hiervan te kunnen leven zowel in Nepal als in Frankrijk.

Het valt daarbij op dat deze bedragen zeer consequent werden overgemaakt. Hetgeen aldus kan gezien worden als een vorm van inkomen dat verzoekster kreeg om in haar maandelijks levensonderhoud te voorzien.

Deze geldverzekeringen dienen dus aanvaard te worden als bewijs en er dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de voorgelegde documenten (die hieronder verder zullen worden besproken) afdoende blijkt dat verzoekster op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud.

In casu werden er dus in een ruime periode voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging gelden overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekster. Dit wordt trouwens ook niet betwist door verwerende partij.

Dit geeft eveneens blijk van een effectieve financiële en materiële ondersteuning vanwege de referentiepersoon.

Verzoekster heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon en dat er dus een financiële afhankelijkheidsrelatie bestaat, in die zin dat verzoekster financieel wordt onderhouden door de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Het betreffen immers regelmatige overschrijvingen waaruit een effectieve steun blijkt.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411, RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735.) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4)

Uit de voorgelegde stukken blijkt dus zeer duidelijk een financiële afhankelijkheid. Gelet op de hieronder aangetoonde onvermogensheid, wordt bijgevolg ook aangetoond dat verzoekster deze steun nodig had om in haar levensonderhoud te voorzien.

6. Verzoekster toonde tevens haar onvermogensheid in het land van herkomst op afdoende wijze aan. Zo toonde zij met verschillende bewijzen aan dat zij zowel in Nepal als in Frankrijk onvoldoende inkomsten en middelen had. Verzoekster was ingeschreven als student in Frankrijk en werkte aldaar dus niet. (Stuk 5) Verzoekster legde ook nog de volgende bewijzen voor:

- Attest waaruit blijkt dat verzoekster geen inkomsten heeft of had in Frankrijk (stuk 9)

Uit dit stuk blijkt duidelijk dat verzoekster geen inkomstenbelasting diende te betalen op haar inkomsten van 2022 aangezien zij geen enkele vorm van inkomsten had in 2022. Ook in 2023 had verzoekster geen enkele vorm van inkomsten (waarom zou de referentiepersoon anders geld storten?) aangezien zij dan student was. (Stuk 5) Verzoekster ontvangt (net zoals in 2023) pas in december het document van de Franse belastingen. Zij heeft dit tot op heden aldus nog niet ontvangen voor 2023. Zij kan dus dit document nog niet voorleggen aangezien zij dit nog niet in haar bezit heeft. Er wordt hier bijgevolg een onredelijke negatieve bewijslast gevraagd aan verzoekster. Zij toont op andere manieren aan dat zij in 2023 ook geen inkomsten had. Zoals bijvoorbeeld het bewijs dat verzoekster voorlegt dat zij nog student was als ze de leeftijd van 21 jaar bereikte. In samenhang met de andere documenten toont verzoekster dus aan dat zij vóór de datum van haar aanvraag financieel afhankelijk was in het land van herkomst van de referentiepersoon en daarbij onvermogen waardoor zij op deze financiële steun was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Verwerende partij toont minstens het tegendeel niet aan.

- Screenshot van de webpagina 'Mes droits sociaux' zijnde het burgerloket in Frankrijk waaruit blijkt dat verzoekster geen beroepsactiviteiten heeft uitgeoefend (Stuk 16)

Verwerende partij tracht dit document te negeren omdat er geen datum op deze screenshot zou staan en meent dan ook dat zij geen rekening zou moeten houden met bovenstaand document. Uiteraard heeft verzoekster deze website bezocht vlak voor haar aanvraag en dateert deze van heden.

- Letter of certification dd. 03.08.2023 vanwege Pokhara Metropolitan City te Nepal waaruit blijkt dat betrokkene geen eigenaar is van gronden of onroerende goederen;

- Aanbevelingsbrief dd. 19.12.202 vanwege Pokhara Metropolitan City te Nepal waaruit blijkt dat verzoekster financieel ten laste is van haar moeder, de referentiepersoon, en dat verzoekster afkomstig is van een middenklasse familie zonder hoge inkomsten.

Verwerende partij stelt dat deze Nepalese attesten niet ter zake doen aangezien verzoekster voor haar aankomst in België in Frankrijk verbleef. Verzoekster tracht natuurlijk met alle bewijsmiddelen naar recht haar onvermogen aan te tonen zowel in haar land van herkomst waarvan zij de nationaliteit heeft alsook van het land van waar zij verbleef voor haar aankomst alhier. Verwerende partij dient hiermede aldus wel rekening te houden. Haar financieel-economische en sociale belangen en domicilie lagen in Nepal, zodat Nepal het land van herkomst is en niet Frankrijk. Zoals hoger gezegd studeerde verzoekster enkel in Frankrijk, zij had daar geen sociaal-economische belangen, noch haar domicilie.

Verwerende partij meent nog dat omdat ze zogezegd niet weet wat de datum van aankomst is dat de relevantie van de bijgebrachte documenten niet kan worden vastgesteld. Nochtans weet verwerende partij dat verzoekster haar officiële inschrijving op het adres van haar moeder dateert van 08.01.2024. Dat er voordien geldtransacties zijn gebeurd op de Franse bankrekening naar België heeft niets te maken met de vestiging van verzoekster. Het is dus zeer duidelijk tot wanneer verzoekster in Frankrijk is verbleven.

Verwerende partij aanvaardt AL deze attesten dus niet. Welke attesten verzoekster dan wel dient voor te leggen is een raadsel... Het betreffen officiële attesten vanwege officiële (lokale) autoriteiten. Verzoekster heeft dus gedaan wat van haar verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen, waarbij zij zelf onvermogen was en daarom financieel afhankelijk.

Uw Raad oordeelde bovendien reeds in deze zin; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij de negatieve bewijslast met betrekking tot het bewijs van onvermogen onredelijk hoog legt (RvV 10 maart 2022, nr. 267 610) : (Stuk 24)

"(...)"

Verzoekster heeft dus gedaan wat van haar verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging. Deze attesten werden bovendien afgeleverd door officiële instanties om gebruikt te mogen worden in rechte en betreffen dus géén verklaringen op eer.

Verzoekster heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van de talrijke (66!) geldverzendingen. Tevens, gelet op het feit dat verzoekster in het land van herkomst + Frankrijk onvoldoende inkomsten had (zie stukken supra), was verzoekster wel degelijk aangewezen op deze financiële steun van de referentiepersoon, om in haar levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoekster.

Verzoekster heeft met andere woorden op alle vlakken en alle mogelijke manieren aangetoond dat zij, voorafgaand aan het vertrek uit Frankrijk onvermogen was en daarbij financieel afhankelijk van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

7. Wat het 'ten laste' zijn betreft, wenst verzoekster tot slot nog te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde Uw Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende:

"(...)"

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"(...)"

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de geldstortingen en attesten van onvermogenheid in het land van herkomst(in casu zelfs zowel van Nepal als van Frankrijk!), wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvoldoende vermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken. Verwerende partij zag zelfs een geldverzending over het hoofd...

Verzoekster heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat zij financieel afhankelijk is van de referentiepersoon omdat zij onvermogen is in het land van herkomst. Zij heeft op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.

8. Tot slot heeft verzoekster tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster inderdaad ten laste te nemen.

Hiertoe werden de volgende stukken voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst referentiepersoon (Stuk 14)
- Prestatiefiches, individuele rekeningen en loonbrieven referentiepersoon (Stuk 13)
- Attesten OCMW waaruit blijkt dat zowel de referentiepersoon als verzoekster geen financiële steun genieten (Stuk 6 en 15)
- Aansluiting ziektekostenverzekering; hun kosten op dit vlak zijn dus sowieso gedekt. (Stuk 7)

De referentiepersoon is dus wel degelijk in staat om verzoekster ten laste te nemen. Dit wordt bewezen door de stukken doch ook door het feit dat zij dit reeds al jaren doet zonder enig probleem.

Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3°, en 40ter, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster een verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat zij ouder is dan 21 jaar en “er op basis van wat voorligt niet gesteld kan worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en haar moeder vóór de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst”. Dit wordt in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40bis *iuncto* 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

*“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.
(...)”*

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing het volgende:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
(...)”*

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven,”

Verzoekster betwist niet dat zij ouder is dan 21 jaar. Zij betwist evenmin dat zij in dat geval diende aan te tonen dat zij 'ten laste' is van de referentiepersoon en dat "(o)m als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd (...) er reeds een afhankelijkheidsrelatie (dient) te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine".

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat "er op basis van wat voorligt niet gesteld kan worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en haar moeder vóór de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst" en dat verzoekster bijgevolg niet voldoet "aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging". Daarbij wordt rekening gehouden met alle bewijzen die verzoekster in de loop van de administratieve procedure had voorgelegd.

Verzoekster meent dat zij op afdoende wijze de voorwaarde van het 'ten laste zijn' heeft bewezen en verwijst vooreerst naar de 66 bewijzen van geldverzendingen vanwege de referentiepersoon die zij had voorgelegd. Zij acht het niet duidelijk waarom verwerende partij deze meent te betwisten. Nochtans wordt in de bestreden beslissing, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad, duidelijk gesteld dat "geldtransfers (...) pas mee in rekening gebracht (kunnen) worden indien het onvermogen afdoende is aangetoond" en dat "(p)as dan kan ingeschat worden of de steun fundamenteel dan wel aanvullend was voor het overleven van de betrokkene". Verzoekster toont niet aan dat dit onwettig, feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is. Zij verwijt verwerende partij er geen rekening mee te houden dat de geldverzendingen dateren van voor haar aankomst in België en dat er aanzienlijke bedragen werden gestort, zodat het "dus niet zomaar een 'ondersteuning' (is), doch duidelijk een maandelijkse financiële afhankelijkheid om hiervan te kunnen leven". Uit de omstandigheid dat er gedurende een ruime periode voor haar aankomst in België aan verzoekster consequent aanzienlijke geldsommen werden overgemaakt door de referentiepersoon kan evenwel niet worden afgeleid dat het ging om een steun die fundamenteel was voor het overleven van verzoekster. Verzoekster toont dan ook niet aan dat het onwettig of kennelijk onredelijk was om van haar een bewijs van onvermogen voorafgaand aan haar aankomst in België te eisen.

Verzoekster laat verder gelden dat zij tevens haar "onvermogenheid" in het land van herkomst op afdoende wijze heeft aangetoond. Zij wijst erop dat zij in Frankrijk was ingeschreven als student en er dus niet werkte. Hiermee weerlegt zij evenwel niet dat "(l)outer de verblijfskaart met de indicatie dat zij het verblijfsrecht verkreeg in hoedanigheid van student (...) niet (volstaat) om het onvermogen aan te tonen". De loutere omstandigheid dat zij in Frankrijk was ingeschreven als studente vormt immers nog geen bewijs van haar onvermogen aldaar. Daarnaast verwijst verzoekster naar een attest waaruit blijkt dat zij geen inkomsten heeft of had in Frankrijk. Hierover wordt in de bestreden beslissing gesteld dat zij "enkel een bewijs van onvermogen qua inkomsten in Frankrijk voor(legt) uit 2022", dat dit bewijs niet relevant is aangezien zij "toen onder de leeftijd van 21 jaar was" en dat zij nalaat "haar onvermogen te staven van na 23.03.2023, de dag waarop zij 21 jaar werd en waarop het ten laste zijn dient te worden aangetoond". Waar verzoekster nog betoogt dat zij "pas in december het document van de Franse belastingen (ontvangt)", dat zij dit "tot op heden aldus nog niet (heeft) ontvangen voor 2023" en dat zij dit document dus "nog niet (kan) voorleggen aangezien zij dit nog niet in haar bezit heeft", beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook toont zij hiermee niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat "er op basis van wat voorligt niet gesteld kan worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en haar moeder vóór de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst". Verder verwijst verzoekster naar een screenshot van de webpagina 'Mes droits sociaux', "zijnde het burgerloket in Frankrijk", waaruit blijkt dat zij geen beroepsactiviteiten heeft uitgeoefend. In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld dat dit document, dat vaststelt dat er geen professionele activiteit gekend is, "niet in overweging genomen (kan) worden teneinde het onvermogen van de betrokkene in Frankrijk voorafgaand aan de aanvraag te staven" aangezien de datum op deze vaststelling ontbreekt. Verzoekster poneert dat zij deze website uiteraard vlak voor haar aanvraag bezocht en dat de screenshot dateert van heden, doch zij beperkt zich andermaal tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en waarmee zij niet aantoonst dat de bestreden beslissing onwettig, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk genomen is.

Over de bewijzen van onvermogen in Nepal wordt in de bestreden beslissing overwogen dat deze niet ter zake doen nu "uit het geheel van de voorgelegde documenten – verblijfskaart Frankrijk, attest belastingen op inkomsten 2022 Frankrijk en de overschrijvingen naar de Franse bankrekening van de betrokkene vanaf 11.10.2022 – blijkt dat de betrokkene voordat ze naar België kwam in Frankrijk verbleef en dat Frankrijk aldus als het land van herkomst dient te worden beschouwd". Verzoekster voert hiertegen aan dat met deze bewijzen rekening diende te worden gehouden nu haar "financieel-economische en sociale belangen en domicilie" in Nepal lagen, "zodat Nepal het land van herkomst is en niet Frankrijk". Zij studeerde enkel in Frankrijk, maar had daar geen sociaal-economische belangen, noch haar domicilie, aldus verzoekster. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster niet aantoonst dat zij in de periode dat zij in Frankrijk studeerde haar

domicilie en financieel-economische belangen in Nepal had. Verzoekster beperkt zich wat dit betreft tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien klemmt met de Franse verblijfskaart, het Franse attest van de belastingen op inkomsten uit 2022 en de bewijzen van overschrijvingen vanwege haar moeder op haar Franse rekening tussen 11 oktober 2022 en 9 februari 2024 die zij in de loop van de administratieve procedure had neergelegd. Aldus toont verzoekster niet aan dat verwerende partij op onwettige wijze, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk stelt dat Frankrijk als haar land van herkomst dient te worden beschouwd.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog gemotiveerd dat uit de voorliggende stukken niet afdoende geïnterpreteerd kan worden wanneer verzoekster zich precies in België heeft gevestigd. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Haar officiële inschrijving op het adres van de moeder dateert van 08.01.2024, echter op basis van de geldtransacties op de Franse bankrekening van de betrokkene blijkt dat zij vermoedelijk al eerder in België verbleef. Op 31.03.2023 maandelijks tot 02.02.2024 werd er bijvoorbeeld een Basic Fit Belgium abonnement betaald met de Franse rekening en gebeurden regelmatige betalingen met de Franse rekening in België (NMBS, De Lijn, Leuven Minckler, Tartes Françoise Leuven, Deli Grasmart, ...).”

Door in haar verzoekschrift louter te wijzen op *“haar officiële inschrijving op het adres van haar moeder”* slaagt verzoekster er niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Aldus toont verzoekster niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat uit de voorliggende stukken niet afdoende kan worden geïnterpreteerd wanneer zij zich precies in België heeft gevestigd. Hoe dan ook is de bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich kunnen verantwoorden dat wordt besloten dat de bewijzen van financiële steun niet afdoende geïnterpreteerd kunnen worden in de zin van een inschatting van een afhankelijkheidsrelatie conform artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, met name 1) dat verzoekster geen volledig zicht geeft op haar onvermogen in Frankrijk vanaf 23 maart 2023 in de periode voorafgaand aan de aanvraag en 2) dat verzoekster geen zicht geeft op tot wanneer zij daadwerkelijk in Frankrijk verbleven heeft. Elk van deze overwegingen volstaat op zichzelf om te schragen dat *“op basis van de voorliggende documenten (...) het ten laste zijn voorafgaand aan de aanvraag en van in het land van herkomst niet afdoende (kan) worden beoordeeld”*. Uit wat hiervoor werd uiteengezet blijkt dat verzoekster er niet in geslaagd is om de eerste overweging te weerleggen. Bijgevolg heeft verzoekster, daargelaten de vraag of het daadwerkelijk zeer duidelijk is tot wanneer zij in Frankrijk heeft verbleven, geen belang bij haar kritiek op de tweede overweging. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Waar verzoekster ten slotte nog verwijst naar het arrest met nr. 267 610 van 10 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Ook met haar verwijzing naar de arresten *Jia* en *Reyes* van het Hof van Justitie van de Europese Unie toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing onwettig, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Tot slot voert verzoekster niet dienstig aan dat zij tevens heeft aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haar inderdaad ten laste te nemen. Zij weerlegt hiermee immers niet dat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging met haar Belgische moeder aangezien er op basis van wat voorligt niet gesteld kan worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haar en haar moeder vóór het indienen van de aanvraag en van in het land van herkomst.

Een schending van de artikelen 40bis *iuncto* 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40bis *iuncto* 40ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN